

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Julie Murphy
DUMPLIN'

Copyright 2015 by Julie Murphy. Published by arrangement with Folio
Literary Management, LLC and Prava i Prevodi Literary Agency.
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01695-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽULI MARFI
KROFNICA

Prevela: Ana Anastasijević

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Za sve devojke s velikom zadnjicom

Saznaj ko si i uradi to namerno.

Doli Parton

JEDAN

Sve najbolje u mom životu otpočelo je s pesmom Doli Parton. Uključujući i prijateljstvo s Elen Drajver.

Pesma koja je zapečatila naše prijateljstvo bila je *Dumb Blonde* s Dolinog debitantskog albuma iz 1967. godine, *Hello, I'm Dolly*. U leto pre početnog razreda srednje škole, moja tetka Lusi sprijateljila se s gospođom Drajver baš zbog zajedničke privrženosti Doli. I dok bi njih dve pijuckale zaslađen čaj u trpezariji, Elen i ja sedele bismo na kauču i gledale crtane filmove, bez jasne ideje o tome šta bismo radile jedna s drugom. Onda se jednog popodneva iz muzičkog stuba gospođe Drajver začula ta pesma i, pre nego što je Doli zapevala refren, nas dve vrtele smo se ukруг, držeći se za ruke i pevajući s njom iz sveg glasa. Srećom, naša ljubav i ljubav prema Doli trajale su duže nego jedna pesma.

Čekala sam Elen pored džipa njenog dečka, dok su mi stopala tonula na suncu sve dublje u vreli asfalt školskog parkinga. Pokušavajući da ne povijam leđa, posmatrala sam je kako izlazi kroz glavna vrata, probijajući se kroz gomilu učenika i vešto izbegavajući gužvu.

El je sve što ja nisam. Visoka je, plava i raspolaze onim šašavim, a ipak seksi paradoksom, koji, izgleda, postoji još samo u romantičnim komedijama. Ona se uvek oseća dobro u sopstvenoj koži.

Nisam videla Tima, njenog dečka, ali nisam ni sumnjala da je samo nekoliko koraka iza nje, s nosom u mobilnom telefonu, pokušavajući da sazna rezultate svih utakmica koje je propustio za vreme časova.

Prvo što sam primetila kad sam upoznala Tima, bilo je to da je niži od El bar za osam centimetara, ali njoj to uopšte nije smetalo. Kad sam pomenula razliku u visini, samo se nasmešila, dok joj se crvenilo s obraza razlilo i po vratu, i rekla: „To je baš slatko, zar ne?“

El se zaustavi ispred mene zadihana. „Radiš večeras, jelda?“

Nakašljah se. „Aha.“

„Nikad nije kasno da nađeš letnji posao u tržnom centru, Vil.“ Nasloni se na džip, gurkajući me ramenom. „Sa mnom.“

Odmahnuh glavom. „Kod Harpija mi se sviđa.“

Jedan ogroman kamion ubrza dok je prolazio ispred škole.

„Time!“, vrisnu Elen.

On se zaustavi i mahnu nam, dok je kamion protutnjao samo nekoliko koraka od njega, promašivši ga za dlaku.

„Sunce ti poljubim!“, opsova El, toliko tiho da sam samo ja mogla da je čujem.

Mislim da su stvoreni jedno za drugo.

„Hvala na upozorenju“, doviknu on.

Mogli bismo da se nađemo usred invazije vanzemaljaca, a Tim bi izjavio nešto kao: „Kul.“

Pošto je prešao preko parkinga, on gurnu telefon u zadnji džep i poljubi je. Nije to bio neki ozbiljan poljubac s jezikom, već više kao *zdravo, nedostajala si mi, lepa si kao na našem prvom sastanku*.

Iz grudi mi se ote lagani uzdah. Kad bi bilo moguće da okrenem glavu od svih parova koji se ljube, sigurna sam da bi mi život bio ispunjeniji bar dva odsto.

Ne radi se o tome da sam ljubomorna na Elen i Tima, ili ljuta što je on krade od mene, niti da želim Tima za sebe. Ali želim to što oni imaju. Želim da imam nekoga koga mogu da poljubim.

Skrenuh pogled prema stazi koja okružuje fudbalski teren. „Šta one devojke rade tamo?“ Po stazi je trčalo nekoliko devojaka u roze šortsevima i majicama.

„Pripremaju se za izbor za mis“, reče Elen. „Traje celog leta. Učestvuje i jedna od devojaka s posla.“

Ne potrudih se čak ni da prevrnem očima. Nema u Klover Sitiju bogzna čega po čemu bi mogao da bude poznat. Svakih nekoliko godina naš fudbalski tim postane dovoljno dobar da bi igrao u doigravanjima, a povremeno poneko ode odavde i postigne nešto o čemu se čuje. Međutim, ono po čemu je naš gradić čuven jeste održavanje najstarijeg izbora za mis u Teksasu. Prvo takmičenje *Tinejdžerski izbor za mis plave kape* održano je početkom tridesetih godina dvadesetog veka i otad je iz godine u godinu izbor sve veći i komičniji. Pouzdano to znam, zato što je poslednjih petnaest godina moja mama u odboru za planiranje.

Elen izvuče ključeve iz prednjeg džepa Timovog šortsa, pa se okrenu meni da me zagrlji. „Želim ti prijatan dan na poslu. Nemoj da se isflekaš uljem ili takvo nešto.“ Ona ode prema vozačevim vratima, pokazujući Timu da sedne na suvozačevo mesto. „Time, pozdravi se s Vil.“

On nakratko podiže glavu i ja primetih onaj osmeh koji Elen toliko voli. „Vil.“ Tim možda neprestano zeva u mobilni telefon, ali kad progovori – e, to je jedan od razloga zbog kojih devojke nalik na Elen ostaju s njim. „Lepo provedi dan.“ On se pokloni.

El zakoluta očima, sede za volan i gurnu novu žvaku u usta.

Mahala sam im skoro pola puta do mojih kola; dve kandidatkinje za mis protrčашe pored mene, a Elen me još jednom pozdravi uz zvuke pesme Doli Parton *Why'd You Come in Here Lookin' Like That*, koja je dopirala iz zvučnika u Timovom džipu.

Dok kopam po torbi u potrazi za ključevima, primećujem Mili Majklčuk kako se gega trotoarom i preko parkinga.

Vidim ponešto i pre nego što se dogodi. Patrik Tomas, možda najveći kreten svih vremena, naslonjen je na auto svojih roditelja. Ima onu super-sposobnost da ljudima nadene nadimke koje odmah svi prihvate. Ponekad su to kul nadimci, ali češće su slični konjskom njisku, zato što usta devojke izgledaju kao da su ispunjena... pa, konjskim zubima. Dovitljivo, znam.

Stidim se to da priznam, Mili sam čitavog života posmatrala i mislila u sebi: *Eto, moglo je da bude i gore*. Ja jesam debela, ali ona je toliko gojazna da mora da nosi farmerke s lastišem, jer ih u njenoj veličini i ne prave s dugmićima i rajfseršlusima. Oči su joj preblizu, a nos prćast. Nosi majicu s kucama i macama.

Patrik je blokirao vozačeva vrata, pa on i njegova siledžijska ekipa počеше da grokću kao svinje. Mili je počela da vozi pre nekoliko nedelja i

zbog načina na koji je špartala unaokolo u svom kaminonetu mogli biste da pomislite da je reč o *ševroletu kamaro*.

Spremala se da skrene baš kad su oni počeli da se okupljaju oko njenog auta, i ja povikah: „Mili! Dođi!“

Popravljajući kaiševe na rancu, ona promeni pravac i krenu ka meni, osmehujući se toliko da su joj rumeni obrazi skoro dodirivali kapke. „Zdravo, Vil!“

Nasmeših se. „Zdravo.“ Nisam baš smislila šta bih mogla da kažem kad mi priđe. „Čestitam ti na vozačkoj dozvoli“, rekoh.

„Oh, hvala ti.“ Ona se još jednom nasmeši. „Baš lepo od tebe.“

Preko njenog ramena posmatrala sam Patrika Tomasa kako prstom podiže nozdrve tako da liče na svinjsku njušku.

Slušala sam Mili, pričala je o tome kako je promenila one radio-stanice koje njena mama sluša godinama, i o svom prvom samostalnom sipanju benzina. Patrik me je posmatrao. On je jedan od onih tipova za koje se nadate da vas nikad neće primetiti, ali zaista nema smisla da nastojim da me ne primeti. Nema slon gde da se sakrije.

Mili je pričala nekoliko minuta, i za to vreme Patrik i njegovi prijatelji odustadoše i odoše. Ona se razmaha rukama oko sebe, pokazujući na kombi pozadi. „Mislim, nije da te nauče kako da sipaš gorivo, i stvarno...“

„Slušaj“, prekidoh je. „Izvini, ali zakasniću na posao.“

Ona klimnu glavom.

„Ali čestitam još jednom.“

Posmatrala sam je dok je išla prema kolima. Nameštala je sve retrovizore pre nego što će otići sa skoro praznog parkinga.

Parkirala sam iza *Harpijevih hamburgera i viršli*, presekla preko prilaza za kola i zazvonila na zadnja vrata. Pošto niko nije otvorio, zazvonih opet. Teksasko sunce udaralo mi je u potiljak.

Čekajući da mi otvore, posmatrala sam čoveka jezivog izgleda, s pećarškom kapom i prljavom potkošuljom, kako recituje svoju do bola specifičnu porudžbinu, uključujući i tačan broj krastavčića koje očekuje u hamburgeru. Glas s razglasa saopštio mu je račun. Čovek pogleda u mene, spusti narandžaste tamne naočari za sunce i reče: „Zdravo, slatkice.“

Okrenuh se od njega, stiskajući čvrsto haljinu oko bedara, i zazvonih četvrti put. Stomak mi se zgrčio od nelagodnosti.

Ne moram da nosim haljinu na posao. Dozvoljeno nam je da nosimo i pantalone, ali lastiš na pantalonama od poliestera nije dovoljno elastičan

da mi pokrije kukove. Mislim da je problem u pantalonama. Ne volim da mislim o svojim kukovima kao o nečemu ružnom, već kao o prednosti. Razmišljam o tome kako bi, da je, na primer, 1642. godina, moji široki kukovi vredeli više krava ili takvog nečeg.

Vrata se otvoriše i začu se Boov glas. „Čuo sam i prva tri zvonjenja.“

Kosti mi uzdrhtaše. Nisam mogla da ga vidim dok nije otvorio vrata i pustio me unutra. Prirodno svetlo obasjavalo mu je lice. Sveža strnjika dlaka prekrivala mu je bradu i obraze. Znak slobode. Boova škola – skupa katolička, sa strogim propisima o odeći i izgledu – raspuštena je početkom nedelje. Mojim očima bilo je potrebno nekoliko trenutaka da se priviknu na bledu svetlost unutrašnjosti. „Izvini što kasnim, Bo“, rekoh. Bo. Taj kratak slog odzvanjao je kroz moje grudi i sviđao mi se taj osećaj. Uopšte, dopada mi se konačnost tako kratkih imena. To je ime koje kaže: *Da, siguran sam.*

Po celom telu osećala sam toplinu, koja mi se pela u obraze. Prelazila sam prstom preko vilice, dok su mi noge tonule u beton kao u živi pesak.

Istina je: potajno sam zaljubljena u Boa otkad smo se upoznali. Njegova tršava smeđa kosa kovitla mu se na vrhu glave u savršenom neredu. Izgleda smešno u crveno-belou uniformi. Kao medved u kratkoj baletskoj suknjici. Rukavi od poliestera razapeti su oko njegovih ruku, i mislim da njegovi bicepsi i moji kukovi imaju mnogo toga zajedničkog. Pored sposobnosti za dizanje tegova. Tanak srebrni lančić nazire se ispod kragne njegove potkošulje, a usne su mu crvene od veštačke boje, nastale od beskrajnih zaliha crvenih lizalica.

On pruži ruku prema meni kao da bi mogao da me zagrli.

Duboko udahnuh.

A onda izdahnuh dok je prolazio pored mene da bi otvorio vrata sobe za isporuke. „Ron je bolestan, pa smo tu samo ti, Markus, Lidija i ja. Ali mislim da ona danas ima duplu smenu i, šta da ti kažem, drži se.“

„Hvala ti. Tebi se škola završila, čini mi se?“

„Jeste. Nemamo više časove“, odgovori on.

„Dopada mi se što kažeš *časovi*, a ne *škola*. Zvučiš kao da si na koledžu i ideš na časove samo nekoliko puta dnevno, između spavanja na kauču ili...“, zaustavih se, „idem da se presvučem.“

On skupi usne i skoro da mi uputi osmeh. „Naravno.“

Uđoh u sobu za odmor i ostavih torbu u svoj orman.

Džuli Marfi

Nikad nisam bila bogzna koliko elokventna, ali ono što mi izlazi iz usta kad razgovaram s Boom Larsonom ne može da se oceni ni kao verbalno krčanje creva. To više liči na verbalnu dijareju, i prosto je odvratno.

Kad smo se upoznali, neposredno pošto se zaposlio, pružila sam mu ruku i predstavila se „Viloudin“, rekla sam. „Kasirka, zaljubljenik u Doli Parton i debeljuca.“ Čekala sam njegov odgovor, ali nije ništa rekao. „Znaš, ima još toga što jesam, ali...“

„Bo.“ Glas mu je bio suv, ali su mu se usne razvukle u osmeh. „Ja sam Bo.“ Prihvatio je pruženu ruku, a meni je odmah kroz glavu proleteo niz uspomena koje nikad nisam doživela. Nas dvoje kako se držimo za ruke u bioskopu. Pa kako šetamo niz ulicu. Ili kako se vozikamo kolima.

A onda ju je pustio.

Te večeri, dok sam u glavi iznova i iznova premotavala naše upoznavanje, shvatila sam da nije ni trepnuo kad sam rekla kako sam debela.

I to mi se svidelo.

Reč *debela* čini da se ljudi osećaju neprijatno. Ali kad me vidite, moje telo je prvo što primetite. I ono je debelo. To vam je isto kao kad ja primećujem da neke devojke imaju velike grudi, sjajnu kosu ili kvrgava kolena. Sasvim je u redu izgovoriti takvo nešto. Ali reč *debela*, reč koja mene opisuje, učini da se usne stisnu i obrazi gube boju.

Međutim, to sam ja. Debela sam. Nije to psovka. Ni uvreda. Bar nije kad ja to kažem. I stalno se pitam zašto da je ne koristim bez uzdržavanja?

DVA

Brisala sam šank kad uđoše dva momka i devojka. Bilo je tako malo posla da sam skoro izbrisala glazuru s površine. „Čime mogu da vas poslužim?“, upitah ne podižući pogled.

„Bo! Plejmejkeru *Buldog* *Svetog krsta!*“, glasom spikera uzviknu dečak koji je stajao zdesna, držeći šake oko usta.

Pošto se Bo nije pojavio odmah, oba mladića počеше da kevcu njegovo ime iznova i iznova: „Bo! Bo! Bo!“

Devojka između njih dvojice prevrnu očima.

„Bo!“, viknu Markus. „Dolazi ovamo i kaži svojim drugarima da ne viču.“

Bo naiđe iza ugla, gurajući kačket u zadnji džep pantalona. Prekrsti ruke na nabreklih grudima. „Zdravo, Koline.“ Klimnu glavom devojci. „Amber. Rori.“ Nasloni se na šank iza nas, udaljivši se tako od poznanika. „Otkud vi u ovom delu grada?“

„Pravimo izlet“, reče Kolin.

Bo se nakašlja, ali ne odgovori ništa. U vazduhu se osećala napetost.

Drugi tip, Rori, čitao je meni koji je stajao na pultu. „Hej“, okrenu se prema meni. „Ja ću dva hot-doga, sa senfom i relišem*.“

„Dobro, da.“ Uneh porudžbinu u računar, trudeći se da ne dozvolim sebi da mi pogled luta unaokolo.

„Dugo se nismo videli“, reče Amber.

* Vrsta turšije. (Prim. prev.)

Kako je to moguće? U njegovoj školi nema više od trideset učenika u razredima.

Kolin prebaci ruku preko Amberinog ramena. „Nedostajao si nam u teretani. Gde si bio?“

„Obavljao sam neke poslove.“

„Hoćeš nešto da popiješ uz viršle?“, upitah ja.

„Aha“, odgovori Rori mašući novčanicom od pedeset dolara.

„Najveća novčanica koju mogu da primim je od dvadeset dolara.“ Pokazah mu mali, rukom napisan znak zalepljen na kasi.

„Bo“, reče Kolin, „imam samo kartice. „Možeš li da pomogneš Roriju i usitniš mu pedeseticu?“

Jedan trenutak vladala je mrtva tišina. „Nemam novčanik kod sebe.“

Kolin se zlobno isceri.

Amber, *neverovatna devojka koja prevrće očima*, gurnu ruku u džep i ostavi na pultu novčanicu od deset dolara.

Vraćajući kusur, kazah Roriju: „Porudžbina stiže za minut.“

Kolin pokaza na mene glavom. „Kako se zoveš?“

Otvorih usta da kažem, ali...

„Viloudin. Zove se Viloudin“, reče Bo. „Moram nazad na posao.“ Bo pođe prema kuhinji i ne okrenu se kad ga drugari pozvaše da se vrati.

„Sviđa mi se brada“, reče Amber. „Dobro ti stoji.“ Ali on je već otišao.

Odmeravala me je, a ja sam mogla samo da slegnem ramenima.

Kad stigoh kući, prođoh kroz dvorište, pa kroz klizna staklena vrata. Ulazna vrata pokvarena su već godinama. Mama stalno govori da nam je potreban muškarac koji bi ih popravio, ali je tetka Lusi mislila kako je to savršen izgovor što ne morate da otvorite kad vam neko zvoni. A ja se slažem s njom.

Mama je sedela za kuhinjskim stolom, s pilingom na licu i plavom kosom skupljenom i zakačenom na vrhu glave, i pratila vesti na prenosivom televizoru. Otkad pamtim, ona je uvek ovde gledala svoje serije, pošto je Lusi skoro stalno bila na kauču u dnevnoj sobi. Ali prošlo je šest meseci od Lusine sahrane, a ona je i dalje gledala emisije za kuhinjskim stolom, na svom prenosivom televizoru.

Mama odmahnu glavom, slušajući spikera, i reče mi: „Zdravo, Krofнице. Večera je u frižideru.“

Krofница

Spustih torbu na sto i dograbih tanjir umotan u foliju. Poslednjih nekoliko dana u školi su uveliko trajale pripreme izbora za mis, što je značilo da je mama na dijeti. A kad je ona na dijeti, i drugi su. Što je značilo da za večeru imam salatu s grilovanom piletinom.

Ma moglo je da bude i gore. Bivalo je i gore.

Mama zacokta jezikom. „Imaš bubuljicu na čelu. Ne jedeš valjda onu masnu hranu koju prodaješ?“

„Znaš da ne volim mnogo ni hamburgere ni viršle.“ Nisam uzdahnula. Želela sam, ali bi mama čula. Bez obzira na to koliko je televizor glasan. I da je ovo sad dve godine kasnije, a da sam ja na koledžu u nekom drugom gradu, stotinama kilometara daleko, mama bi čula da uzdišem, pozvala bi me i rekla: „Krofnice, znaš da mrzim kad uzdišeš. Nema ničeg toliko neatraktivnog kao što je nezadovoljna mlada žena.“

Ali ima, čini mi se, mnogo pogrešnog u tom shvatanju.

Sedoh za sto da večeram i obilno zalih salatu prelivom, zato što je Bog stvorio preliv osmog dana.

Mama prekrsti noge i zagleda se u prste na njima, proveravajući kako je pedikir obavio posao. „Kako je bilo na poslu?“

„Dobro. Videla sam nekog čudnog tipa na šalteru za porudžbine ispred restorana. Nazvao me je slatkičom.“

„Pa šta?“, reče ona. „Ako bolje razmisliš, biće ti jasno da je to kompliment.“

„Ma daj, mama. Nije, odvratno je.“

Ona pritisnu taster na televizoru, gaseći ga. „Kažem ti, dušo, i treba da mi veruješ, da se tržište muškaraca sužava kako stariš. Bez obzira na to koliko vodiš računa o sebi.“

Nisam želela da vodimo taj razgovor. „Ron je bolestan.“

„Blagosloven bio.“ Ona se nasmeja. „Znaš li da je bio zacopan u mene do ušiju u srednjoj školi?“

Bar jednom nedeljno, otkako sam prihvatila ovaj posao, ona bi to pomenula. Kad sam se prijavljivala na posao, Lusi mi je rekla kako sumnja da je bilo obrnuto. Međutim, prema maminim rečima, ona se dopadala svakom tipu u gradu. „Svi su želeli deo mis Klover Sitija“, promrmljala je jedne večeri posle nekoliko čaša vina.

Pobeda na takmičenju za mis bila je najveći uspeh moje majke. Ona i dalje može da stane u haljinu koju je onda nosila – tu činjenicu nikom neće dati da zaboravi – zbog čega joj je sada, kad je glavna u odboru za

planiranje i domaćica izbora, svake godine najvažnije da se ponovo uvuče u svoju toaletu kako ne bi izneverila sve voljene obožavaoce.

Osećala sam težinu Lusinog mačka, Rajota, koji mi je legao na noge. Mazila sam ga nožnim palčevima, a on je preo. „Posle škole videla sam nekoliko devojaka kako se spremaju za takmičenje.“

Mama se isceri. „Šta da ti kažem. Iz godine u godinu takmičenje postaje sve teže.“

„A šta ima novo ovde? Kako je bilo kod kuće?“

„Oh, znaš već, kao i svakog drugog dana.“ Prelistavala je svoju čekovnu knjižicu i masirala slepoočnice. „Izgubili smo Junis danas.“

„Oh, ne“, odgovorih. „Žao mi je, mama.“

Jedanput godišnje, kao što se dešavalo Pepeljugi, život moje mame postaje glamurozan, onakav kakav je ona uvek želela da bude. Međutim, tokom ostatka godine, radila je u Domu za stara lica *Buena vista*, gde obavlja egzotične poslove, kakvi su deljenje terapije, hranjenje staraca i pranje njihovih dupeta. Junis je bila jedna od maminih miljenica. Uvek je izjednačavala mamu s jednom od svojih sestara i šaputala bi joj tajne iz detinjstva svaki put kad bi se mama sagla da joj pomogne.

„Pojela je desert posle ručka i sklopila oči.“ Mama je vrtela glavom. „Pustila sam je malo, jer sam mislila da drema.“ Ona ustade i poljubi me. „Idem u krevet, Krofnice.“

„Laku noć.“

Sačekala sam da čujem kako se njena vrata zatvaraju, pre nego što bacih večeru u kantu za đubre i prekrih je starim novinama. Zgrabih šaku perca i sok pre nego što ustrčah uz stepenice. Dok sam prolazila pored zatvorenih vrata Lusine sobe, zastadoh za trenutak, dodirujući kvaku vrhovima prstiju.

TRI

„Mislim da ću spavati s Timom ovog leta“, reče Elen dok je vadila parče sira iz kutije za ručak i ubacivala ga u usta. El je cele protekle godine svakog petka *razmatrala* nameru da spava s Timom. Na početku svakog vikenda ozbiljno smo raspravljale o prednostima i nedostacima odluke da Elen i Tim to najzad urade.

„To je čudno.“ Nisam dizala pogled s beležaka. Nisam loša drugarica, ali smo ovaj razgovor vodile već mnogo puta. Osim toga, bio je poslednji dan škole i čekao me je još jedan ispit. Pokušavala sam da ponovim što više mogu gradiva, a Elen je već bila završila sve obaveze.

S ustima punim kandiranih oraha, Elen me upitno pogleda: „Zašto je to čudno?“

„Propitaj me malo.“ Ubacih nekoliko zrna grožđa u usta i pružih joj knjigu otvorenu na strani s podelom vlasti. „Jer to nije kao venčanje. Nije nešto kao: *Oh, volim letnje boje. Uradiću to letos da bi mi se veš slagao s omiljenom sezonom.* Treba to da uradiš zato što želiš.“

Ona prevrnu očima. „Ali leto je vreme za tranziciju. Mogla bih da se vratim u školu kao *žena*“, reče ona, ne uzdržavajući se od dramatičnosti.

I ja prevrnuh očima. Mrzim da pričam samo da bih govorila. Da je El stvarno nameravala to da uradi, dopuzala bih do nje preko stola da *u četiri oka* razmotrimo i najsitnije detalje. Ali ona nikad ne ide do kraja. Nikako ne shvatam kako može toliko da priča o samoj mogućnosti da spava s njim.

Kad je shvatila da nisam zagrizla mamac, ona pogleda u knjigu. „Tri grane vlasti.“

„Izvršna, zakonodavna i sudska.“ Odlučih da joj ipak pružim neku mrvicu. „Osim toga, ne čini te ženom sama činjenica da si spavala s nekim. To je tako jeziv kliše. Ako želiš da spavaš s njim, spavaj, ali nemoj od toga da praviš nešto tako grandiozno i teško. Čini mi se da ćeš se na kraju razočarati.“

Ramena joj se spustiše, a obrve skupiše. „Koliko senatora i predstavnika ima u Kongresu?“

„Četiri stotine trideset pet i stotinu.“

„I jeste, i nije. Navela si ih naopako.“

„Dobro.“ U sebi sam ponovila tačne brojke i njihov redosled nekoliko puta. „I nema veze koje je doba godine ako se osećaš dobro. Zar ne? Mislim, zima je kul, jer su svi u fazonu da je mnogo hladno, a to bi vas baš ugrejalo.“

Ona se nasmeja. „Da, da. U pravu si.“

Ne želim da budem u pravu. Ne želim da El spava s nekim pre mene. Možda je to sebično, ali ne znam kako ću moći da podnesem da je uradila nešto što ja nisam. Verovatno se plašim da neću znati kako da joj budem prijatelj u toj situaciji. Hoću da kažem da je seks nešto ozbiljno; kako ću moći da je provedem kroz mesta na kojima nikad nisam bila?

Želela sam da joj kažem kako treba da sačeka. Ali ona i Tim zabavljali su se skoro godinu i po dana, a El bi se još zajapurila svaki put kad bi pričala o njemu. Ne znam kako se meri ljubav, ali čini mi se da je to dobar pokazatelj. Zнала sam da bih, ako bih je uveravala da sačeka, to činila samo zbog sebe.

Preko svog referata vidih Mili kako ide između stolova s poslužavnikom punim hrane i najboljom prijateljicom, Amandom Lambard. Mili i Amanda zajedno su, u osnovi, bile jedna velika meta na kojoj je pisalo: ISMEVAJTE NAS.

Amandine noge nisu jednake dužine, pa nosi debele ortopedске cipele, zbog kojih izgleda kao Frankenštajn. (Bar prema Patriku Tomasu.) Kad smo bili deca, i kad još nije nosila takvu obuću, Amanda je hramala toliko da su joj kukovi šetali gore-dole pri svakom koraku. Nikad to nije izgledalo kao da joj smeta, ali nije sprečavalo ljude da bulje u nju. Nadimak koji je dobila bio je prilično bez veze, kad malo bolje razmislite o tome. Frankenštajn je bio doktor, a ne čudovište.

Mili mi mahnu dok je prolazila pored nas, a ja brzo podigoh ruku u znak pozdrava.

El se zlobno nasmeši. „Nova prijateljica?“

Slegnuh ramenima. „Nekad se zbog nje osećam loše.“